

Felső lettem...

Elérkezett a nagy nap. Idén, szeptember elsején ötödik osztályos lettem.

Nagy izgalommal vártam, hogy belépjek az iskola kapuján, immár egy teljesen új világba. Tudtam, hogy más lesz az osztálytermünk, újak lesznek a tanáraink. Szerencsére az osztálytársak nem változtak. Az első perctől kezdve szuper osztályközösségünk volt. Az osztályban összesen hat fiú van, akik mindig összetartottak. Az iskolán kívül is sokat találkozunk.

A nyár elején elbúcsúztunk szeretett Marcsi és Móni tanító néniktől, akik bevezettek minket az iskolás élet rejtelmeibe. Megtanítottak minket írni, olvasni és segítettek az ovi játékos világából áttérni egy komolyabb, szigorúbb életbe. Nap mint nap próbáltak játékosan,

színesen tanítani minket. Szigorúak voltak, de megvolt a játék helye is az életünkben. Jókat játszottunk a szünetekben a folyosón és az udvaron is, hiszen napközisek voltunk.

Felsőben azonban megszűnt a napközi, órák után sietünk haza tanulni. Megszűntek az izgalmas focizások, emlékezetes bandázások a sulis udvarán. Maradtak azonban az órák közti szünetek, ahol nagyon sokat nevettünk.

Az idei évet a vírus is nehezebbé teszi, mert nem tarthatunk farsangot és nem mehetünk osztálykirándulásra sem.

A tanulás több időt igényel. Több mindent kell megtanulni egyik napról a másikra. El kell sajátítanunk a tanulás helyes technikáját. Képesnek kell lennünk hosszú ideig koncentrálni, különben nem értjük meg az anyagot. Ez bizony nem mindig könnyű.

Az igazság az, hogy sokkal jobban elfáradunk, mint alsóban. A tanárok elvárásainak nem mindig egyszerű megfelelni. Bízom benne, hogy ez idővel csak jobb lesz!

Egy valami azonban nem változott az alsóhoz képest: a legjobban továbbra is a szünetet várjuk!

Hajrá, tavaszi szünet, gyere mihamarabb!

Nagy Viktor, 5.a

Zalaegerszegi Liszt Ferenc Általános Iskola